

[Birgitte Husmark]

har været en udbredt beskæftigelse, og fra Folketinget skal der lyde en appel om at stoppe den.

Til gengæld kan vi så fra Folketingets side sikre, at vilkårene for de psykiatriske patienter bliver inddraget i de årlige økonomiske forhandlinger mellem regeringen og amter og kommuner. Vi vil i øvrigt følge tæt, hvordan udbygningen af tilbud ikke mindst i socialt regi forløber. Hvis regeringen vil tage sin forebyggelsesplan alvorligt, er det nu, der skal sættes, og dagsordensforslaget, som vi er med til at fremsætte, beskriver hvordan.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Gennem det kraftige opsving, som debatten om psykiatriske patienters sociale vilkår har fået i de seneste år, er der i medvinden af denne debat vokset en række initiativer, projekter og nye former for socialt arbejde til gavn for mennesker med psykiske lidelser, og det finder jeg er en positiv udvikling.

SF har fremsat flere forslag for at sætte de socialpolitiske aspekter i fokus. Vi er selvfølgelig glade for, at disse forslag har været med til at sætte gang i debatten og skabe nytænkning på dette område.

I den dagsorden, de tre partier har foreslået i dag, foreslår vi en række foranstaltninger, som ikke er behandlingstilbud, men støttefunktioner i dagligdagen. Vi finder det særdeles vigtigt at understrege, at der bør findes muligheder for døgntilbud for hjemmeboende psykiatriske patienter, steder, hvor de kan søge hen, når angst eller psykisk nedtur ellers ville drive dem rundt på gaderne. Det skal ikke være små behandlingsafsnit, men steder, hvor der er tid til en snak, en kop kaffe og nogle dages helle, så mennesket bliver klar til at begynde igen. Nogle steder praktiseres dette allerede med stor succes, men det er, som om systemerne mange steder finder, at det er vanskeligt, og at det er den enkelte, som har problemerne, der afgør, hvad der skal ske.

De største fremskridt inden for det socialpsykiatriske arbejdsfelt er sket de steder, hvor ansatte og brugere arbejder hånd i hånd på lige fod med hinanden. Alle ved, at der aldrig bliver tale om totalt lige vilkår, men udgangspunktet er og bør være, at der er tale om selvstændige personer, som man kan forvente en selvstændig indsats af. Det fungerer som sagt allerede i dag-

ligdagen, og de mennesker, der er med i sådanne miljøer, ser det som en personlig styrkelse i modsætning til den upersonlige og uselvstændige tilværelse, de ofte oplever under hospitalsbehandling.

Dagsordenen pålægger regeringen at nedsætte en følgegruppe bestående af praktikere, brugere og pårørende. Vi forestiller os en følgegruppe af overskuelig størrelse. Praktikere kan f.eks. være medarbejdere fra bofællesskaber, hjemmesygeplejersker, hjemmehjælpere, nogle fra lokalsamfundsiniciativerne, fra distriktspsykiatrien, fra herberger og frivillige organisationer, fra bistandskontorer og fra psykiatriske afdelinger. Brugere bør være fra pårørendegruppen, fra Sind, fra Galebevægelsen og fra de frivillige i hjælpearbejdet på gadeplan.

Formålet med følgegruppen er at få praktikerens syn på planlægningen omkring distriktspsykiatri og tilbud til mennesker med sindslidelser ind i debatten. Følgegruppens opgave bør være en drøftelse af psykiaritema-planrundens og Sundhedsstyrelsens følgegruppes rapporter samt udviklingen på området set i lyset af finanslovbevillingerne til dette område på 15 mio. kr. frem til og med 1995.

Følgegruppen bør være selvstændigt fungerende og kunne tage initiativer til åbne konferencer til drøftelse af forslag i lighed med psykiatrikonferencen i Herning. Følgegruppens ressortministerium vil være Socialministeriet, og følgegruppen skal afgive rapport til ministeriet til brug for ministerens årlige statusrapport.

Der ligger ikke i forslaget tilsagn om, at Folketinget vil imødekomme de forslag, følgegruppen kommer med, men en tilkendegivelse af, at der er enighed om, at man ønsker en debat, som har bredde både fagligt og folkeligt. Når vi fra Folketinget herved giver signal om at tage udviklingen alvorligt og tage dem, som har problemerne inde på livet, med på råd, så er det SF's opfattelse, at den positive udvikling vil intensiveres.

Køpke Christensen (FP):

Med hensyn til de psykiatriske patienters behandlingsmuligheder, herunder det, som forespørgslen går ud på, nemlig boligforhold og beskæftigelsesmuligheder samt fritidsaktiviteter, er der stor forskel fra område til område i landet. Det bør naturligvis være de bedst mulige behandlingsformer, vi finder frem til, når det